



חברותא

חומר לימוד שבועי



פרשת
מצורע

myshliach.net

מצורע

לקו"ש חלק א' ע' 228 ואילך
מתורגם ללה"ק

בלבד היה ברור שיש כאן נס של הקב"ה בגלל עמו, אך כיון שנבקעו כל המימות שבעולם – יש מקום להסביר בצורה "הגיונית" שמקור הדבר בהתרחשות טבעית.

אופן זה של הנהגה עליונה הוא כדי שתהיה אפשרית הבחירה. ומשום כך ניתן מקום לטעות גם בנס גלוי גדול ביותר, וכמאמר רז"ל⁸: "כתוב! והרוצה לטעות – יטעה".

ה. וזו גם משמעותו של המאמר "בזכות האמונה נגאלו אבותינו ממצרים":

"מצרים" במובן של מיצרים וגבולים. הללו מופיעים בשני אופנים: (א) "מצרים דקדושה". כלומר, כשישנה הכרה באלקות, אלא שהיא מוגבלת בטעם ודעת והגיון, כדוגמת האמונה בשם "אלקים". סוג זה של "מצרים" מהווה שרש להתהוות הסוג השני: (ב) "מצרים דקליפה". שכחת האלקות לגמרי, ח"ו, עד כדי ירידה מטה מטה והשתקעות במ"ט שערי טומאה.

ד. כשם שנס, שאין לו כל מקום בטבע, נחשב בודאות למעשה הקב"ה ששינה את הטבע – כך גם כל הענינים הטבעיים.

כשמישהו רוצה לרמות את עצמו הריהו יכול לראות את הנס הגדול ביתר כתופעה טבעית. אפילו בנס קריעת ים סוף – שהוא אחד מן הנסים הגדולים ביותר עד כדי כך שחז"ל⁶ מתארים אותו כ"קשה" – ניתן מקום טעות ולומר שאין כאן נס.

מסופר במכילתא⁷, שבשעת קריעת ים סוף נבקעו כל המימות שבעולם (מלבד נהר פרת, כך נאמר באחד ממאמרי כ"ק אדמו"ר מוהר"ש). וזהו שנאמר "תפול עליהם אימתה ופחד" – כי בשעה שאומות העולם נוכחו בבקיעת המימות התחילו לשאול על סיבת הדבר, וכך נודע להם נס קריעת ים סוף ונפלה עליהם אימתה ופחד.

לאידך גיסא הרי מובן שהעובדה שכל המימות שבעולם נבקעו – נתנה מקום לטעות. לו היה נבקע ים סוף

או עד לטוב גלוי, כפי שהיה בנגעים, כאמור במדרש¹⁰ שע"י "ונתן את הבית" נמצאו "מטמוניות של זהב" שהטמינו הכנענים.

(משיחות ש"פ טהרה, תשי"ז)

ז. לפי האמור יובן גם מאמר רו"ל¹¹, "רוח צפונית אינה מסובבת", וטעם הדבר¹², – כדי להוכיח את הפלא שבבריאת שמים וארץ. לכשיבוא אי"מי ויכחיש את פלא הבריאה – יאמר לו: הראה את כחך ונסה להשלים את הרוח הצפונית. או אז יאלץ להודות בעובדת היות הבריאה רק פלא הבורא ית'.

מאמר זה טעון הבהרה: הכיצד תתכן המחשבה שאין פלא בבריאת העולם?

אלא שלאור המוסבר לעיל יובן הדבר: כדי לא לפגום בזכות הבחירה של הבריות – ניתנת מלמעלה הרשות ליצר לפתות ולהטעות, והוא, האומן הגדול בעבודתו, מצליח להחדיר באדם את הרעיונות המגוחכים ביותר, עד כדי הסברה המוטעית שאין כל פלא בבריאת שמים וארץ.

ח. מצד שני הרי עם שההעלם גדול ביותר עד כדי נתינת מקום לטעות כזאת – טמון בכל ענין גם גילוי אלקות. הקב"ה יוצר פרט מסוים בלתי מושלם שהנבראים בכוח עצמם אינם

ובזכות האמונה, שהיא אי"התחשבותם של בני ישראל בעניני העולם ותהפוכות הטבע כלל, כך שלא בענינים רוחניים בלבד – כי אם גם בענינים גשמיים, שבהם אין נראה, לכאורה, שוני בין בני ישראל לאומות העולם, להבדיל, "היו ישראל מצוינים שם",

– הביא הדבר להתגלות שם הוי' שלמעלה מהטבע, ומשום כך ליציאה ממצרים, ולא רק מ"מצרים דקליפה" כי אם גם מ"מצרים דקדושה".

ו. דבר זה רמוז גם בפרשת השבוע – בענין הנגעים.

הרמב"ם כותב⁹ ביחס לנגעים – נגעי בגדים ונגעי בתים – שאינם ממנהגו של עולם כי אם "אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע", והוא מסביר בפירוט את סדר הופעת הנגעים: בתחלה היו "משתנות קירות ביתו" וכאשר לא הועיל הדבר – "משתנין כלי העור שבביתו" וכן הלאה.

– כשם שבענין הנגעים היה נראה בעליל וברור שאין הדברים מצד הטבע כי אם באים מלמעלה, כך האמינו בני ישראל שהכל בא מלמעלה בהשגחה פרטית, וכבנגעים יש בכל פרט כוונה מיוחדת, כגון להזהירם מן החטא וכו', ולאמתו של דבר הוא טוב, טוב נסתר,

הקב"ה בעצמו יביאנו אל ארץ טובה ורחבה, ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה, ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו.

(משיחת אחרון ש"פ תשי"ז)

י. בחדש ניסן מצויים כמה סוגי ענינים: ענינים שהם מדאורייתא, מדרבנן ומנהגים. מעיקרי חדש ניסן הוא – חג הפסח, כפי שהגמרא מסבירה את המשנה ש"באחד בניסן – ראש השנה לרגלים" כי הכוונה לרגל שבו – פסח¹⁶, ובפסח במיוחד מצויים הסוגים האמורים: דאורייתא, דרבנן ומנהגים.

בעבר היה קיים מנהג שלפני פסח היו שולחים הרבנים מצות שמורה ל"בעלי בתים" שלהם: מערכת מצות – כלומר, שש מצות – לשני הסדרים, או לכל הפחות, שתי מצות עבור כזית המצוה, כלומר המצה האמצעית.

טעם המנהג בפשטות היה – יצירת מקור הכנסה לרב. אבל בכך דאגו לענין עיקרי: קיימים הרי הרבה דינים ודקדוקים במצות מצוה¹⁷, ואין כולם בקיאים בהם או מסוגלים לקיימם. לפיכך סיפקו אותם הרבנים לבעלי הבתים, כדי שיצאו בודאי ידי מצוות מצוה.

מפני טעמים שונים, במקומות רבים, התבטל המנהג. אין נוגע עתה הדיון בטעמים מדוע התבטל המנהג. מה שברצוני לומר הוא, כי הנני

יכולים להשלימן. ומכאן עליהם להסיק לגבי הכלל כולו שהוא "בחק הבורא".

כשם שזה בבריאת העולם, כך הדבר בהנהגת העולם, אם באופן נסי ואם באופן טבעי: אם האדם רוצה להתברך בלבבו ולזקוף את זכות הצלחתו לתהליכי הטבע או לכוחו ועוצם ידו שעשה לו את החיל הזה – וההעלמה וההסתרה שבבריאה נותנות מקום גם לזה – הריהו נתקל בפרט מסוים שהבורא הניחו בלתי מושלם ואין בכוח הנברא להשלימו. ההתבוננות בפרט זה מביאה לידי הכרה שהכלל כולו מקורו בברכת ה'.

ט. משום כך כשאדם רואה בפרט מסוים בעניניו שאינו ניתן להשלמה והצלחה בשום פנים – עליו להתחזק באמונתו ובטחונו בבורא, ואז ישלים הקב"ה גם פרט זה.

וכבחי הפרט – בחיי הכלל. כאשר נתקלים באחד מעניני הכלל, בפרט מסוים שאין כל אפשרות להשלימו – אין לנקוט בתחבולות שונות, כי אם להגביר את האמונה והבטחון בהקב"ה.

אז ישלים הקב"ה את ה"רוח הצפונית" – "מצפון תפתח הרעה"¹³ – והמ"ם תהא "סתומה" מכל הצדדים, רמז לגאולה העתידה¹⁴: לא יהא צורך בחסדי אומות העולם – חסד לאומים חטאת, שלגרמייהו עבדין¹⁵ – כי

נותנים לערוך סדרים כלליים (כבתי מלון וכדומה) – מובן שמסדרי הסדרים צריכים לעשות זאת.

וגדולה מעלת וסגולת מצות מצה, שהיא, כלשון הזוהר הקדוש, מיכלא דאסוותא ומיכלא דמיהמנותא (= מאכל הרפואה ומאכל האמונה)²¹, והרי אמונה היא יסוד כל המצוות והחיים בכלל²² – כי קיום המצוה כפי הצריך ובהידור – יתן חיות וקיום התורה והמצוות בכל השנה, שתהא שנת בריאות ברוחניות וממילא שנת בריאות בגשמיות.

(משיחת ש"מ ניסן תשי"ד)

מבקש, ולו יישר חילי הייתי מצוה – להנהיג שוב את המנהג שרבנים ישלחו מצות שמורה לבעלי בתים שלהם.

ולא רק רב, כי אם כל מי שיש לו השפעה – רב, שוחט, או שמש, אם יש לו מישוהו שכאשר ישלח לו מצות – ישתמש הלה ב"סדר" במצות ששלח לו – עליו לעשות זאת: לשלוח לו מצות, דוקא עגולות¹⁸, דווקא אפויות יד¹⁹, ודווקא – מצה שמורה²⁰, ומתוך כך תתקיים, ע"י מאות, ואולי ע"י אלפים, מישראל, מצוות אכילת מצה כפי הצריך, ובהידור. במקומות בהם

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

מצורע

מתורגם ללה"ק

חֲדָשׁ נִסָּן הוּא הַחֹדֶשׁ שְׁבוּ יֵצְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.
כָּבֶד שְׁבוּעִים לְפָנַי הַיְצִיֵּאָה מִמִּצְרַיִם, בְּרֵאש־חֹדֶשׁ נִסָּן,
דִּבֶּר הַקֹּדֶשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, עַל־מַגַּת שִׁימְסֵרוּ
לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל כִּי עָלִיָּהֶם לְהִתְכַוֵּן לְקִרְאָת הַיְצִיֵּאָה מִמִּצְרַיִם.

מהי ההכנה ליציאת מצרים? – שבני ישראל יקבלו עליהם, עוד בטרם קבלו את התורה, לקיים מצוות ה', ובמיחד את המצוה של אותם ימים – קרבן הפסח. ואכן, עוד באותו היום קבלו בני ישראל עליהם, והחליטו לקיים את צווי ה'. כשהיו בעצומה של המצוה, בליל ט"ו בניסן בחצי הלילה, התרחשה הגאולה, ובני ישראל יצאו ממצרים לעבר הר סיני לקבלת התורה ולעבר ארץ ישראל.

'בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים' – והגאולה מהגלות העכשווית תהיה באותו אופן שבו נגאלו אבותינו ממצרים. כיצד נתכונן אנו לקראת הגאולה הקרובה? – כמו במצרים, עוד בזמן הגלות, נקבל על עצמנו בהחלטיות ובשמחה לקיים את כל מצוות ה', ולהשתדל לקימון!

לילדי ישראל חלק חשוב בתהליך הגאולה. בקריעת ים סוף הם הכירוהו תחלה, הילדים ראו את כבוד ה' עוד לפני המבגרים. וכך תהיה גם הגאולה העתידה! ואכן, אנו רואים שבמצות קרבן פסח היה חלק לכל ילד, אפילו התינוקות הקטנים היו שתפים לקרבן.

בני ישראל, עוד בהיותם בגלות מצרים, כבר התכוננו לבניית המשכן, והביאו ממצרים קרשים מיחדים לבנין המשכן. גם בתרומות למשכן היה חלק אותו הביאו ילדים וילדות קטנים, מתחת לגיל בר מצוה.

כך גם היום: עוד בגלות עלינו להתכונן לבנין בית-

הַמְקַדֵּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, עַל-יְדֵי-כֶּף שְׁהִילָדִים, וְגַם הַמְבַגְרִים,
 יַעֲשׂוּ אֶת בֵּיתָם מִשְׁכַּן לַה' – וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם, שְׁהַבֵּית יִהְיֶה
 בַּיִת יְהוּדֵי אֲמַתִּי, בַּיִת כָּפִי שֶׁה' רוֹצֵה שְׁיִהְיֶה.



ראש-חֹדֶשׁ, הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בַּחֹדֶשׁ, הוּא הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַחֹדֶשׁ.
 כְּמוֹ הָרִאשׁוֹן שֶׁמְנַהֵל אֶת כָּל אַבְרֵי הַגּוֹף, כֶּךָ לְפִי רִאשׁוֹן-הַחֹדֶשׁ
 מְתַנְהֵלִים כָּל יְמֵי הַחֹדֶשׁ. בְּרִאשׁוֹן-חֹדֶשׁ נִסָּן, שֶׁהוּא חֹדֶשׁ
 הַגְּאֻלָּה, הַקָּרִיב בַּמִּשְׁכָּן נִשְׂיָא שִׁבְט יִהוּדָה – נַחֲשׁוֹן בֶּן-
 עֲמִינָדָב.

מִי הִיָּה נַחֲשׁוֹן? – אוֹתוֹ יְהוּדֵי שְׁקַפֵּץ רִאשׁוֹן לְתוֹךְ הַיָּם,
 וְהַכֹּל קִפְצוּ בְּעַקְבוֹתָיו. נַחֲשׁוֹן לֹא נִבְהַל גַּם כַּאֲשֶׁר בְּנֵי-
 יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְקַפֵּים אוֹיְבִים, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָמַר
 לְהִתְקַדֵּם לְקִרְאֵת הַר-סִינַי, וְאֵלּוּ לְפָנֵיהֶם נִפְרַשׁ הַיָּם הָעֵמֶק
 וְהַרְחָב. נַחֲשׁוֹן לֹא נִבְהַל וְלֹא הִתְפַּעֵל מִמָּה שֶׁקּוֹרָה מְסֻבִּיב.
 הוּא קִפֵּץ לַיָּם, וְהַיָּם נִקְרַע לְשָׁנִים.

מִרִאשׁוֹן-חֹדֶשׁ נִסָּן, חֹדֶשׁ הַגְּאֻלָּה, נִלְמַד כִּיצַד לְהִתְכוּוֹן
 לְגְאֻלָּה. לְנַהוּג כְּמוֹ נַחֲשׁוֹן. לֹא לְהִבְהַל מִהֶסְבִּיבָה, וְלַעֲשׂוֹת
 – לְמַרְוֹת הַקְּשָׁיִים – בְּדִיוֹק מֵה שֶׁה' אוֹמֵר!

(מעובד לפי שיחה ל'צבאות השם'
 נדפס ב'לקוטי שיחות' חלק כב עמ' 175–183)
 תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
 התרגום באחריותם בלבד!



רואים נסים

נס קריעת ים סוף היה נס נדיר במינו, ראשון מסוגו שאי פעם ארע. שדוד מערכות הטבע כּשֵׁים סוף השוּצֵף והגועֵש נחלק לשנים ובני ישראל עברו בתוכו כמו בדרך המלה. אבל יש לנו סוד לספר לכם שאולי אתם פחות מְפִירִים:

לא רק ים סוף היה זה שִנְחַלֵק לשנים, כי אם כל הימים שבעולם יחד אתו. דבר זה עלול היה להביא לקולות שונים הטוענים כי לא התרחש כאן כל נס והכל היה בדרך הטבע. בעצם על כל נס אם ממש מתעקשים ומענינים לרמות את עצמה, אפשר למצא בדחק הסבר טבעי.

יש נס אחד אבל, ששום הסבר שלא נתן לו, גם מי שממש ממש רמאי ורוצה לעבד על עצמו - לא נצליח למצא לו הסבר טבעי. לנס הזה קוראים "הנגעים", עליהם מספר בפרשת השבוע.

התמיהה:

למה זה באמת? במה מיחד דוקא הזמן של פרשת השבוע בשביל שיתרחש כזה פלא גדול שלא היה קמותו וכדגמתו בשום נושא?

התשובה:

האפשרות לרמות את עצמך ולספר שכל נס הוא בעצם דבר טבעי - מגיע רק כאשר אתה נמצא בתוך "מצרים" - מצרים וגבולים של האדם. כאשר יוצאים ממצרים הפרטיים ומתנהגים בצורה שלמעלה מדרך הטבע, אזי גם הקב"ה מראה הנהגה באפן כזה. וזו הסבה שדוקא בפרשת השבוע שמגיעה כשבני ישראל במדבר אחרי יציאת מצרים, מובא סימן על יציאה מהמגבלות לגמרי.



שליחות כהלכה

ושלחה אותם לחדר השני, שם ראו הילדים איך לשים את הבצק מקמח ומים בלבד, ורדדו וחוררו את המצות בעצמם בשמחה רבה.

"איזה זכות יש לנו!" אמר שמוליק ממקומו ליד התנור, הוא הגיש לאבא את המצות שהילדים הכינו, ואבא הכניס לתנור ואפה אותם בזריזות.. "נכון מאוד! תחשב שאם הרבי לא היה שולח אותנו לכאן לפרומוסקה, הילדים האלה וההורים שלהם לא היו יודעים על חג הפסח כמעט כלום..." אמר אבא והביט בקורת רוח בעשרות הילדים המאשרים שהסתובבו בבית חב"ד.

"אשרינו ששלוחים אנחנו!!!"

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

אסור לחתך ניר טישו' בשבת ויש בקך חשש דאורייתא של 'קורע'. (ש"מ סי"ד) ולכן במקום שהוא ודאי מחבר, אסור, אולם אם רק ספק מחבר, כגון שאחר כל כמה טישו מפרדים מגיע אחד מחבר, מתר מדין ספק פסיק רישא לשעבר. (סימן שט"ז ס"ג בט"ז ובגר"ז ובמשנ"ב ס"ק ט"ז, ובבה"ל שם ד"ה ולכן יש להזהר, ומוכיח בסוף הדבור מהרמב"ן והמאירי שגם בספק דאורייתא יש להתיר היות ואינו מכון).

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

- מנחם וילהלם כפר ויתקין ישראל
- יוסף יצחק ריבני, סינגפור
- מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיא
- יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה
- מנחם מענדל סנוף ניו יורק
- שמוליק סגל מלטה
- שמוליק בוימגארטן ארגנטינה
- מושקא חבבו בוברויסק בלארוס
- רבקה גבירץ ברלין גרמניה
- בלומי ליפש סרטוב רוסיה

כל הילדים ישבו על רצפת הבית חב"ד, חבושים בכובעים ולבושים בסנרים לבנים עליהם הכתוב 'מאפית המצות של הילדים!', וצפו בעיניים פעורות בחני השליחה, שספרה להם על יציאת מצרים ועל חג הפסח. "ילדים תפירו את דני" שלפה השליחה דמות מצירת של ילד חמוד שעומד בתוך חדר ילדים, "דני הוא ילד בגילכם שמאוד רוצה לנקות את החדר שלו לפסח! אבל הוא קצת מתבלבל.. מי רוצה לעזור לו?" כל האופים הקטנים הצביעו בתחנונים והילד המאשר שנבחר הגיע לקדמת הבמה ו'עזר' לדני לנקות את החדר שלו מפל חבילת ביסלי או פרוו חמיץ אחר.

"כל הכבוד ליעקב!" שבחה אותו חני השליחה, "אתם יודעים ילדים אבל מה קרה?" אמרה בקול עצוב, "דני לא שם לב ולא בדק מספיק טוב... ומאחורי המטה שלו הסתתרה לה חתיכה של עוגיה... האם מתר או אסור שהיא תשאר שם בפסח?" שאלה אותם, "אסור!! כי זה בל יראה ובל ימצא!!" צעקו הילדים בחדוה את מה שלמדו כמה דקות קדם. "נכון מאוד!" שמחה חני לראות שהילדים הפנימו את המסר, "בפסח אסור שיראו את החמיץ שבבית - בל יראה, אבל גם אסור שיהיה שום חמיץ ברשותנו גם אם לא רואים אותו! - בל ימצא, ולכן אנחנו מנקים את הבית טוב טוב לפני פסח מפל החמיץ שלנו..." סכמה חני



נושא / נושא

תפוצתו הנרקמה היהודית האמתית

כל שנה מחדש אנחנו פוגשים בהם בלילות חג הפסח. אין להם שמות בכלל, לא שמות פרטיים ולא שמות משפחה. אולם את הכנוי שלהם מכירים כלנו. הלא הם ה"חכם" ה"רשע" ה"תם" וה"שאינו יודע לשאל". מדי שנה הם מצטרפים אלינו לליל הסדר. "כנגד ארבעה בנים דברה תורה". לכל אחד מהם שאלות משלו, כאלה שרק מבקשים לברר, אחר שמנסה להתריס וכאלה שיש צורך לשבת ולספר להם את הכל מהתחלה.

אבל דבר אחד משתף לכל אותם ארבעה: הם מגיעים לליל הסדר. אנחנו פוגשים אותם סביב השלחן. את הצעד הזה של לבוא ולהכניס עושים הם מדי שנה גם עושים. אולי יש כאלה מהם שמתריסים, כאלה שיותר קשה לעבד אתם, אבל סוף כל סוף הם בפנים. מרגישים חלק בלתי נפרד מההוי היהודי והקדוש של חג הפסח.

הרבי שלנו נשיא דורנו, גלה לנו בחלוף השנים על ילד יהודי נוסף שקשור לליל הסדר. הבן החמישי. הוא לא חכם ולא רשע. לא תם ואחד שמתקשה לשאול. הוא פשוט לא יודע שיש סדר. הוא מסתובב בעולם. מטיל. עוסק בהגות חיי. מחפש את עצמו ואת נפשו וכלל לא מודע לנשמתו היהודית שנמצאת בפנים וזועקת ומשועת לעזרה וסיוע.

את הבן החמישי הזה, כף צוה הרבי, עלינו לחפש בנרות ולהביא אותו אל שלחן הסדר. אסור לנו להתעסק רק בקרובים אלינו. אנחנו חייבים לצאת החוצה ולחפש את אותה נשמה יהודית אבודה

היה זה לפני כחמשים שנה, בשנים הראשונות לנשיאותו של הרבי נשיא דורנו. יוזמה מברכת עלתה אז על השלחן בפני כמה וכמה גדולי ישראל ועסקנים יהודיים בארצות הברית. הרעיון היה להנציח את ששת מיליון הקדושים שנספו בשואה האיומה, על ידי שבכל בית יהודי בליל הסדר יציבו פסא ריק מסביב לשלחן, שיזכיר לכלם את זכר הנרצחים על קדוש השם.

היוזמה הייתה מברכת ומרגשת. רבים מגדולי ישראל נתנו לה את הסכמתם. הגיעו המארגנים לחצרו של הרבי ובקשו שגם הרבי יעודד את היוזמה, מה שוודאי יגרם לרבים נוספים לעשות אותה. כששמע זאת הרבי הגיב ואמר שאכן מדובר במהלך נחמד, אולם הנקמה הכי טובה לאותו צורר ישראל שרקם את השואה, והנקמה היהודית האמתית, היא רק כאשר ימלאו את אותם מיליוני פסאות ריקים סביב שלחן הסדר, בילדים טהורים, ויהודים ששכחו קמעא מיהדותם. כאלה שלא תכננו לבוא ולהשתתף בליל הסדר.

אם לעלוי נשמת הקדושים, ובכדי לבצע את הנקמה האמתית, יגיעו אותם יהודים להשתתף בסדר החג - תהיה זו תשובת המשקל היהודית שכל כף הרבה נצרכת. אם הפסא ישאר ריק, אולי יהיה פה סימן או זכרון, אבל לא תהיה השלכה מעשית. הרבה יותר נכון וראוי למלאות את הפסא בנפש יהודית הומה.

ארבעה בנים. ועוד אחד.

גדולה מבלי להתפעל מכלום. אצל כל אחד ישנם עתים במקביל שההתנהגות קצת דומה אפֿעס ל"בן הרשע". ובנקדה הזו כמדמני שאין צרף או מקום להרחיב.

מה שמשתף לכל אותן התנהגויות הוא, שהכל בתוך המשפחה. זה מראה שיש עוד איזשהו קשר. פי כשאדם מתנגד למשהו, סימן הוא שהדבר נוגע לו ושיף אליו. שהרי אם לא כן, מה היה אכפת לו שצריך הוא להתנגד? הוא פשוט לא היה מתיחס. תתארו לעצמכם כשאתם רואים מישהו שלא קשור אליכם בכלל עושה משהו לא מתאים, זה יפריע לכם? לא דוקא. פי לא שיף אליכם בכלל. כאשר מתעצבנים על משהו סימן שהדבר נוגע. אותו הדבר בדייק בזמנים שבהם ה"בן הרשע" הוא זה ששולט בכל אחד מאתנו.

הכי קשה הם הפעמים שבהם, מה לעשות, אפֿשר למצא בנו את ה"בן החמישי". הרגעים שבהם שום דבר לא מענין. אדישות. לא מתריס ולא נהנה. פשוט לא שיף ולא יודע. מנתק. את החלק הזה שבתוך כל אחד ואחר מאתנו צריכים אנו לקבל על עצמנו בהחלטה טובה ואיתנה, להחזיר הביתה. לשלחן הסדר.

בהצלחה. חג פסח כשר ושמח.

ולהחזיר אותה אל שלחן אביה. זוהי הנקמה היהודית האמתית, הנכונה והטובה ביותר לנאצים הרשעים שנסו בכל כוחם לקעקע ולהשמיד את הזהות היהודית מעל פני תבל.

הסדרים הצבוריים שעורכים אלפי שלוחי הרבי, שמפזרים בארצות פזורה, בכל מקום ומקום - כמות אגב שרק הולכת וגדלה משנה לשנה - זהו הנצחון האמתי. הנסיון לתפס בנקדות הכי רחוקות את אותם בנים חמישיים ולהביא אותם אל חיק היהדות וחג הפסח. ימי החג, חג החרות, הם הזמן המתאים ביותר להביא חרות לכל יהודי ויהודי, בדמות הנגשה של המנהגים היהודיים בליל הסדר ובחג הפסח כלו.

מובנת אם כן עד כמה חשוב הסיוע שלנו והעזרה הגדולה שלנו בבית ובמשפחה, בבית חב"ד עם ההורים והאחים, לדאג לכך שליל הסדר הצבורי שמארגן במקומנו יהיה באפן ובצורה הטובה ביותר. בדייק כפי רצונו הקדוש של הרבי, ובעמדתו בימים הסמוכים ליום הבהיר י"א ניסן, יום הולדתו של הרבי, אין כל ספק שפעלות אלה גורמים נחת רוח גדול למשלח.

אצל כל אחד מאתנו.

למעשה, אם נתבונן בזה קצת, נוכל על נקל לגלות שגם בכל אחד ואחד מאתנו מסתתר לו איזה "בן חמישי" קטן. ישנם רגעים במהלך היום שאנחנו "בנים חכמים", כאלה שנח להם לקיים את כל מה שמבקשים מהם ועושים זאת מתוך שמחה

על אורח אש

נו, איך נתכוון לי"א ניסן

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

